

Publicerad 2010-05-16 23:16 av LillSara

Passion?

Väggen bakom dig får agera stöd för den våg av auktoritet som manar dig uppåt. Bakåt.

Du river på väggen för att ta stöd så du kan trycka dig defensivt gentemot den kraft som eggat dig uppåt. Bakåt.

Håren står upp på underarmen. Friktionen från jeansstyget utgör en grundläggande vägledning för den vintervita hud som framträtt .

Luften tycks försvinna och du har inte andats på många minuter, dagar, år. En tyst kamp om de sista andetagerna uppstår.

Någonstans bakom njurar, lever och förnuft vaknar en smärta. Djup, molande. Är det för det ilvarsel som håller dig hårt hållen mot väggen och tycks vilja insupa varje vattenmolekyl från din hud?

Väggen bakom dig faller, och du faller med den. Vända finns inte i din vokabulär. Du måste hämnas för den smärta som fortfarande värker djupt inom dig.

Varje förpestad skavank och varje ångestindränkt dröm som du tidigare satt i karantän delar du nu ut till högst vinnande bud. Natten har gjort dig ärrad men dagen är snart här. Bakom vita lakan syns solen och det nya spelet har börjat. Det är din tur att smärta

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LillSara med Poeter.se id #4080 innehar upphovsrätten